

GEEF ONS WAT STROOM EN GAS DAT NOG

Velen onder jullie zullen zich nog wel het liedje herinneren van wijlen Louis Neefs :

“Geef ons een bloem en wat gras dat nog groen is, geef ons een boom en het zicht op de zee, vergeet voor een keer hoeveel geld een miljoen is, de wereld die moet nog een eeuwigheid mee... .” Hij was een helderziende! Bobbejaan Schoepe had het hem al voor gedaan met een nog grotere rampvoorspelling: een café zonder bier, of, nog erger, een vinkenier zonder café en bier! Maar allee, positief blijven, hoho .

Het moet vijf jaar geleden zijn, zo rond deze tijd. Ik rij het gemeentehuis voorbij en zie dat een firma een groot bord aan het plaatsen is aan de rand van de straat. Een digitaal informatiebord. Ik denk: “Ha, met ons belastinggeld.” Levensgevaarlijk, want wij mogen niet op de gsm kijken - wat begrijpelijk is. Maar, een flikkerend bord met daarop dat het gevaarlijk is op de gsm te kijken al rijdend...? Kafka! Ik zie die mannen putten maken en denk door mijn beroepsmisvorming aan de NMBS: “Hopelijk weten ze dat daar kabels liggen.” Twee weken later, vrijdagavond om 18.50 u, de opgave in de finale van ‘Blokken’ is ‘paniek’. Terwijl het eerste blokje daalt, PATS, alles in het donker! Stroompanne bij mij of overal? Eén vraag: waar ligt dat ‘pillicht’ nu weeral en zijn de batterijen nog goed? Op de tast gaan we naar de voordeur en zien dat iedereen in de straat van het zelfde laken een broek heeft; geen straatverlichting, de hele gemeente zit in de middeleeuwen. Mijn vrouw zegt: “Waar edde gij die kissen nog gelegd?” Ik denk na, wat men in het donker duistere gedachten noemt, en moet bekennen dat ze op het containerpark liggen. Dan maar behelpen met ‘theekaarsjes’, romantisch... Maar niet zonder gevaar, ALS ge eerst nog de ‘stekskes’ moet vinden die er niet zijn want wij zijn geen rokers en stoven hebben we ook niet meer. Miserie, miserie. Ik heb twintig jaar met mijn ploeg elektriciteitsstoringen moeten opzoeken en herstellen, dus het bloed kruipt waar het niet gaan kan; ik schiet mijn vest aan en ga de

duisternis in naar de vermoedelijke plaats van het defect. Juist, onder het nieuwe gemeentebord dat nu ook zo dood is als een pier. De ploeg van de stroomleverancier is reeds bezig en situeert de kortsluiting op een dertig meter van het 'kabien' in het gemeentehuis. En wat staat daar een paar weken? Juist!! De ramptoeristen stromen toe uit alle donkere gaten met één vraag: "Gaat dat lang duren, nee toch?" De mannen van Eandis worden het gezaag beu en het antwoord is: "Zeker vierentwintig uur, want t'is weekend, kruipt in ulder bedde." Wat ik daar allemaal hoorde: de paniek, de onbehulpzaamheid... ze zaten zonder verwarming, allee bijna iedereen, het eten was maar half klaar, ze konden de film niet zien, konden niet meer bellen, geen wifi, geen koffie 's morgens, leermeester kon niet bijgelicht worden, diepvries en ijskast... De wereld was vergaan! Dan voel je hoe klein en verloren je bent als één van de 'primaire behoeftes' er niet meer is. Alle 'secondaire' middelen die het ons zo gemakkelijk en comfortabel maken, zijn nu plots zero-zero waard! De moderne tijd, waarin alles vanzelfsprekend is, alles voldoende en voor iedereen... maar veelal in de verkeerde handen, mijn gedacht. Dan denk ik eens terug aan mijn jonge jaren waar ge alleen stress had als ge te biecht moest. Er was ogenschijnlijk niet veel luxe maar er kon ook weinig kapot. De mensen hadden hun handen en boerenverstand. Het grootste gedeelte van de voeding kwam van het veld op de tafel en werd bepaald door de seizoenen. Koelkasten en diepvriezers waren niet aan de orde, met had genoeg, niet te veel want TE is nooit goed... behalve in 'tevreden'. Het woord hobby was nog niet uitgevonden want de mensen kwamen met vierentwintig uur juist rond om te werken, te eten en te slapen. En toch was er ontspanning. De zondag gingen ze naar de mis, pa bleef hangen in het café en kwam 'poepzat' naar huis, kreeg wat zottigheid, kroop in zijn bed, zorgde voor het nageslacht en de maandag terug travakken. Eéntonig zal u denken, ja, maar o zo veilig en gezond voor lijf en geest. Het vinkenieren is met de jaren ook in de greep gekomen van 'de commerce', maar men had en heeft nog de keuze. De afschaffing van de vangst hebben we deels kunnen vervangen door de kweek. Kooien werden vroeger door de liefhebbers zelf gemaakt al dan niet van recuphout. Nu zijn de mooiste en reglementaire kooien te koop, gelukkig! Zaad werd op de vogelmarkt of in de veevoederhangaar gekocht, nu zijn er gespecialiseerde zaken met alle mogelijke nevenproducten om de levenskwaliteit van de vogels en dieren in het algemeen te verbeteren. Alle mogelijke elektrische audiomiddelen zijn te verkrijgen om zelf het levensritme van de vogels te bepalen, of toch te proberen te bepalen.

En dan heb je de twee hoofdacteurs, de vinken en de vinkeniers. De vinken zijn nog altijd dezelfde wanneer de schelp van het ei barst. Daarna worden ze overgeleverd aan hun beschermer; de liefhebber die soms ook al voor de goede genen trachtte te zorgen. Niet voor zijn plezier, maar noodgedwongen, want van 'natuurlijke ...' is geen sprake meer, en niet zijn schuld! En dan de laatste schakel, de liefhebber. Die vogelvriend die iedere dag moet attent en op post zijn en nog steeds speelt naar het beeld van zijn voorouders: één uur concurrenten en voor de rest vrienden, hoho. De kooi hangt niet meer onder de neusdrup aan de muur, moet niet meer schommelend aan een hand naar de zettingen, staat geen uur voor en na de zetting te kampen op het koerke van het lokaal. Nee, maar dat had ook zijn charme, het was toen normaal. Nu worden alle handelingen gelinkt aan wetenschappelijke studies en iedereen is professor. Nee, fout, want dat is de vink ! Als ik alles eens op een rijtje zet, in een 'reeke' dus, dan mag ik toch besluiten dat wij nog altijd uniek zijn. We hebben de keuze of we al dan niet mee doen aan die 'nieuwe wereld'. De beleving van onze hobby blijft hetzelfde want dat uurtje op de zettingen is maar een fractie van het totale plaatje. We zijn een buitenbeentje in deze maatschappij en moeten dat ook zolang mogelijk blijven. Onze wedstrijden verlopen rustig, geen contact, geen hooligans... Of... toch een paar? Geen zwart geld... wat kan men ons verwijten??

Laat de stroom maar uitvallen tussen negen en tien uur, geen kat zal het in de 'reeke' weten, of toch? Neenee, dat was vroeger.

Oei, mijn vrouw roept dat ik op de hometrainer moet, ze wil strijken. Ik moet trappen en de alternator aandrijven... Goed en goedkoop, altijd stroom!

Lucien van Gent